ករណី មន្ទីរសន្តិសុខ ១៣ (ម-១៣)
សម្ភាសន៍ជាមួយ ហម អ៊ិន អាយុ៤៧ឆ្នាំ
ភេទប្រុស រស់នៅភូមិស្តុកស្នាត ឃុំមានជ័យ ស្រុកទត្តុង្គ ខេត្តកំពង់ស្ពឺ
ថ្ងៃទី២៨ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៣

ផ្នែក "ក"

វ៉ាស៊ី: ពូឈ្មោះអីដែរពូ?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំឈ្មោះ ហម អ៊ីន

វ៉ាស៊ី: អាយុប៉ុន្មានហើយពូ?

អ៊ីនៈ អាយុ៤៩ឆ្នាំ ។

វ៉ាស៊ី: ពូរស់នៅភូមិហ្នឹងគេហៅភូមិអីដែរ?

អ៊ីនៈ ភូមិស្តុកស្អាត ឃុំមានជ័យ ស្រុកទត្តុង្គ ។

វ៉ាស៊ី: ខេត្តកំពង់ស្ពឺ?

អ៊ីនៈ បាទ!

វ៉ាស៊ី: លើកមុន ខាងខ្ញុំ មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាបានមកសម្ភាសន៍ពូម្តងរួចហើយ ហើយជួបពូម្តងនេះ ខ្ញុំចង់ឲ្យពូជួយបញ្ជាក់បន្ថែមពីគុក ១៣ ឬហៅថាមន្ទីរ ១៣ ដែលគ្រប់គ្រងដោយ តាឌុច ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកពូរៀបរាប់តាំងពីដើម តាំងពីការបង្កើតគុកហ្នឹងពីឆ្នាំណា ហើយរហូតមកដល់គុកហ្នឹងត្រូវបញ្ចប់ តាមអ្វីដែលពូបានដឹង?

អ៊ីនៈ គុក បើតាមដែលខ្ញុំមៅជាប់គុកហ្នឹង ជាប់នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៧៣ តែខ្ញុំបានឮអ្នកដែលនៅក្នុងហ្នុងនិយាយថាឈ្មោះ ឌុច ហ្នឹងមិនមែនមកនៅក្នុងឆ្នាំ ៧៣ ទេ គឺមៅងតាំងពីឆ្នាំ១៩៧២ម៉េះ ។

វ៉ាស៊ី: អញ្ចឹងពូដឹងប្រវត្តិគុកហ្នឹងម៉េចខ្លះដែរ?

អ៊ីនៈ ប្រវត្តិគុកដែលខ្ញុំនៅនោះ ឃើញតែ ពិបាកភ្នែកមើលណាស់ កាលខ្ញុំនៅនោះ ឃើញតែវៃសម្លាប់ខ្លាំងក្លាណាស់ ។ មនុស្សចូលម៉ារយ ម៉ាពាន់ គឺថាអត់មានរស់មួយទេ ងាប់ទាំងអស់ កម្រមានរស់ណាស់ ។ ម៉ារយ ម៉ាពាន់ ម៉ាម៉ឺន គឺអត់មានរស់ទេ ។ ឲ្យតែចូលកន្លែងហ្នឹងគឺថា ស្លាប់ហ្មងអត់មានកន្លែងវិលវិញទេ ។

វ៉ាស៊ី: គុកហ្នឹងស្ថិតនៅឯណាដែរពូ ក្នុងភូមិអី ឃុំអីដែរ?

Documentation Center of Cambodia
Searching for the Truth ស្វែងរកការពិត ដើម្បីការចងចាំនិងយុត្តិធម៌
DC-Cam • 66 Preah Sihanouk Blvd. • P.O.Box 1110 • Phnom Penh • Cambodia
Tel: (855-23) 211-875 • Fax: (855-23) 210-358 • dccam@online.com.kh • www.dccam.org

អ៊ុនៈ គុកហ្នឹងស្ថិតនៅខាងជើង ថ្មគុប ។

ភ៉ាស៊ីៈ ភូមិអីដែរ?

អ៊ុនៈ ភូមិថ្មគុប ហ្នឹង តែគ្រាន់វានៅខាងម៉ោចំហៀងមាត់ស្ទឹងឯណោះ ។ ឃ្លាតពីភូមិហ្នឹងប្រហែលជាដីម៉ាគីឡូ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ក្នុងឃុំអីដែរពូ?

អ៊ុនៈ ឃុំអមលាំង ។

ភ៉ាស៊ីៈ ចុះពូមានដឹងទេ ទីតាំងគុកហ្នឹងកាលពីមុនរបបខ្មែរក្រហម មុនឆ្នាំ១៩៧២ហ្នឹង តើជាកន្លែងអីដែរ?

អ៊ុនៈ ពីដើមឡើយ ពីឆ្នាំ ៧២ តាមដែលខ្ញុំឮពួកម៉ាកខ្ញុំនិយាយម៉ោថា ឈ្មោះ ឌុច នេះមិនមែនកសាងមន្ទីរគុកហ្នឹងនៅកន្លែងហ្នឹងទេថានៅឯ ថ្មយោង ឯណាណោះ ។ ឈ្មោះថា មន្ទីរថ្មយោងលាក់ការណ៍នៅកណ្តាលព្រៃភ្នំ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហ្នឹងនៅឆ្នាំណាដែរពូ?

អ៊ុនៈ នៅឆ្នាំ១៩៧២ ។ ហើយដល់ពេលហ្នុងអ្នកនៅក្នុងគុកហ្នឹងបានចាក់អ្នកកងការពារហ្នឹង បាញ់ត្រូវ អាខ្លះកាប់ត្រូវក អាខ្លះបាញ់ត្រូវក្បាល ហើយអាតូកអាគាក់ផ្តើលអស់ម៉ាសារហ្នឹងទៅបានរើគុកហ្នឹងម៉ោនៅយើង ថ្មគុប ។

ភ៉ាស៊ីៈ បាទ! អញ្ចឹងបានន័យថាមុនដំបូងនៅថ្មយោង?

អ៊ុនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយពេលដែលមានប្រតិកម្មដែលថាអ្នកទោសវៃជាមួយកងការពារហ្នឹង មន្ទីរហ្នឹងក៏រើមកដាក់នៅថ្មគុបនេះវិញ?

អ៊ុនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយកាលហ្នឹង ឌុច អ្នកកាន់កាប់ដែរ?

អ៊ុនៈ បាទ! ឌុច អ្នកកាន់កាប់ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយកាលហ្នឹងអ៊ំមានដឹងថា ឌុច អាយុប៉ុន្មានដែរ?

អ៊ុនៈ ខ្ញុំអត់បានដឹងទេ ប៉ុនខ្ញុំដឹងថា ឌុច ហ្នឹងបានប្រាប់ថាគាត់ឆ្នាំ មមី ។ ឪពុកខ្ញុំឆ្នាំ មមី ដែរគាត់ថាគាត់ឆ្នាំមមីដែរ ប៉ុន មមី លើខ្ញុំម៉ាខ្សែប៉ុណ្ណឹង ។

ភ៉ាស៊ីៈ ពូមានដឹងថាមូលហេតុអីបានជាគេបង្កើតគុកហ្នឹងទេ?

អ៊ុនៈ ខ្ញុំអត់បានដឹងផង ស្រាប់តែគេចាប់ទៅដល់ហ្នឹង ។ ចាប់មិនមែនតែខ្ញុំទេ ចាប់ម៉ាដុំគ្នាខ្ញុំដែលនៅម៉ាអង្គភាព គិតទៅអង្គភាពសិល្បៈតំបន់៣២ហ្នឹង ចាប់ទៅសុទ្ធតែមេសំខាន់ៗទាំងអស់ ។ ក្រុមស្នូលហ្នឹងទាំងអស់យកទៅដាក់ ។

ភ៉ាស៊ីៈ មានកំហុសអីបានជាយកទៅដាក់?

អ៊ុនៈ ទៅដល់ហ្នុងអត់ដឹងថាមានកំហុសអីទេ ។ ស្រឡាំងកាំងទាំងអស់គ្នាហ្នឹងទាំងគ្នាខ្ញុំអីទាំងអស់អត់ដឹងថាមានកំហុសអី ហើយទៅដល់ហ្នឹងទៀតអ្នកដែលនៅក្នុងគុកហ្នឹង គេផ្ដល់ពត៌មានមកថា បើកាលណាឆ្លើយថាអត់ ត្រូវតែងាប់ហ្នឹង ។

ភ៉ាស៊ីៈ អ្នកណាអ្នកនិយាយអញ្ចឹង?

អ៊ុនៈ អ្នកនៅក្នុងគុកគេខ្សឹបប្រាប់ខ្ញុំណា៎! បើគេហៅសួរ កុំឆ្លើយថាអត់ បើឆ្លើយថាអត់គ្រោះថ្នាក់ហ្នឹង

ភ៉ាស៊ីៈ អត់ហ្នឹង បានន័យថាអត់មានធ្វើអីខុសអេះ?

អ៊ុនៈ បើយើងឆ្លើយថាអត់គេចាប់ម៉ោធ្វើអី ព្រោះតែយើងខ្មាំងហើយបានជាគេចាប់ម៉ោ ។

យិនៈ អញ្ចឹងបានន័យថាយើងជាខ្មាំងជាអីហ្នឹង?

អ៊ុនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ទោះយើងមិនមែនជាខ្មាំងក៏ដោយ?

អ៊ុនៈ បាទ! ឲ្យតែចាប់ទៅដល់កន្លែងនោះហើយ គឺពិតជាខ្មាំងហ្នឹង ហើយមិនមែនតែខ្ញុំទេ ខ្ញុំឃើញច្រើនណាស់ ផ្នែកទ័ព ផ្នែកប្រជាជន ឬក៏ទ័ពគ្នារកទិញអង្ករអីនៅក្បែរៗនោះ ហើយកងការពារ ទៅចាប់ក្រញឹបដាក់ៗ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ទ័ពហ្នឹងទ័ពខាងណាដែរពូ?

អ៊ុនៈ ទ័ពហ្នឹង ឃើញម៉ោពីមុខៗអីអញ្ចឹងទៅ ទៅទិញស្បៀងទិញអីតាមភូមិតាមអីហ្នឹង?

ភ៉ាស៊ីៈ ទ័ពហ្នឹងមិនមែនទ័ពរបស់ខ្មែរក្រហមទេអេះ ទ័ពរបស់លន់ ណុលទេអ្ហី?

អ៊ុនៈ អត់ទេ! ទ័ពហ្នឹងទ័ពរបស់ខ្មែរក្រហម ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហ្នឹងនៅក្នុងឆ្នាំណាដែរ ដែលទ័ពហ្នឹងម៉ោរកទិញអង្ករទិញអី?

អ៊ុនៈ នៅឆ្នាំ ៧៣ ដែល ខ្ញុំនៅនេះហើយ ។

ភ៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងពេលដែលពូបានទៅជាប់ហ្នឹង ខ្ញុំចង់ដឹងថាគុកហ្នឹងគេសង់ពីអី ហើយប្រក់អីដែរ?

អ៊ុនៈ គុកហ្នឹង របងវាខាងៗគេដាក់បង្គោលឈើ ប្រវែងបីម៉ែត្រមួយៗ គេវៃអានងកណ្ដាលហើយ គេត្បាញឫស្សីពន្លៃនេះ បញ្ឈរឡើងលើទាំងអស់ជុំវិញ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយកំពស់ប៉ុន្មានទៅ?

អ៊ីនៈ កំពង់ចុងឫស្សីយើងខ្ពស់៥-៦ម៉ែត្រ ។ ត្បាញបញ្ឈរឡើងលើ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយចុះទំហំនៅខាងក្នុងវិញប្រហែលជាប៉ុន្មានម៉ែត្រ?

អ៊ីនៈ ទំហំនៅក្នុងហ្នុងប្រហែលជាខ្ទង់៣០ម៉ែត្របួនជ្រុង ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហ្នឹងគ្រាន់តែជុំវិញរបងទេអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ! នៅជុំវិញរបង ហើយមានគេដាក់ខាងក្រៅនេះផ្សេងទៀត ។

ភ៉ាស៊ីៈ អាក្រៅៗហ្នឹង បានន័យថាម៉េចទៅ?

អ៊ីនៈ អាក្រៅៗហ្នឹង ដូចកន្លែងគាត់ (ឌុប) អញ្ចឹងណា គាត់ដាក់ឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីគុកហ្នឹងទៅ ជិតហួសត្រពាំងអញ្ចឹងទៅ គាត់សម្រាប់យកអ្នកទោសសំខាន់ៗទៅសួរឯណោះទៅ ។ អានេះកន្លែងការពារ យកមកដាក់ដំបូង គឺសម្រាប់ការពាររត់ ។

ឃិនៈ ហើយបានយកមួយៗទៅសួរទៀត?

អ៊ីនៈ បាទ! យកសួរហ្នឹង គេយកសួរនៅក្នុងរណ្ដៅដីខាងក្នុងណោះ ។ គេធ្វើរណ្ដៅដីហ្នឹងរណ្ដៅខាងក្រោមបួនម៉ែត្របួនជ្រុងអញ្ចឹង គេដាក់បង្គោលក្រាក់កណ្ដាល យកអ្នកទោសទៅសួរចម្លើយហ្នឹង គេចាក់សោរច្រវ៉ាក់ ។ រួចទាញអាច្រវ៉ាក់ហ្នឹងជាប់ហ្នឹងអាបង្គោលក្រាក់កណ្ដាលហ្នឹង តែខាងលើ គេប្រក់ជិតដែរណាំ ហើយបានគេយកអាច្រវ៉ាក់មៅចាក់សោរហ្នឹងហើយ បន្តជាប់អាបង្គោល ក្រាក់ ហើយដៃហ្នឹងយកទៅដាក់នៅលើតុគេ មានអាម្ជុលគេមួយនោះ ម្ជុលគេកំណត់ហួសដល់ ណោះ (អ៊ីន បានបង្ហាញតាមការធ្វើកាយវិការរបស់គាត់ពីការចាក់ម្ជុលទៅក្នុងម្រាមដៃ) ។ វ៉ៃហ្នឹងបន្ទាត់ វ៉ៃឲ្យគ្រប់ម្រាមទាំងអស់ហ្នង បានសួរអស់ចិត្តបានគេយកតាកាប់ (ដង្កាប់) ចាប់ទាញ ។

ភ៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងពូរៀបរាប់មិញថា អាបង្គោលកំពស់ប៉ុន្មាននាក់ហ្នឹងមានទំហំ ៣០ម៉ែត្របួនជ្រុងអ្ហេះ ចុះនៅខាងក្នុងបរិវេណហ្នឹង មានធ្វើរោងអីទៀតទេ?

អ៊ីនៈ ក្នុងបរិវេណហ្នឹងមានរណ្ដៅគុកជម្រៅទៅក្រោម ។

ភ៉ាស៊ីៈ អូរមានតែរណ្ដៅហ្នង អត់មានធ្វើរោងអីទេអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ មានធ្វើរោងដែរ ។

ភ៉ាស៊ីៈ មានដែរ?

អ៊ីនៈ បាទ! រោងអាបង្ហារស្លឹកហ្នឹងណាស់ គេដាក់រោងបង្ហារស្លឹកទទេអញ្ចឹងទៅ ប្រហែលជា៤ម៉ែត្រ ៤ជ្រុងក្នុងមួយប្រឡោះៗ ។ មានអា៤ម៉ែត្រ៤ជ្រុងគេដាក់៣ប្រឡោះអញ្ចឹង គេដាក់រូងដីម៉ាប៉ិនណឹងអញ្ចឹងមៅ មៅរណ្ដៅខាងណោះមួយគេដាក់រូងដីខាងហ្នឹងទៀត

រួចសង់អាបន្ទាយគេនៅតាម ទំនប់ដីហ្នឹងទៅ ហើយអាចំពាមកៅស៊ូគេហ្នឹង បើនរណាបែបមិនស្រួល ចំពាមកៅស៊ូបាញ់ក្បាល

ភ៉ាស៊ីៈ ក្នុងម៉ាអន្ទង់ហ្នឹងដាក់មនុស្សបានប៉ុន្មាននាក់?

អ៊ីនៈ ក្នុងម៉ាអន្ទង់ហ្នឹង ដាក់មនុស្សបាន២០នាក់ ។ គេមានអាននគេដាក់អញ្ចឹងមៅ ខ្នោះគេក្រោមនេះ

ភ៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងអន្ទង់គេហ្នឹង អន្ទង់ធំម្លេះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងក្នុងរោងមួយហ្នឹងគេជីកអន្ទង់មួយ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយអាចដាក់មនុស្សបាន២០នាក់?

អ៊ីនៈ បាទ! ហើយនៅមានកន្លែងមួយទៀត អាហ្នឹងអន្ទង់គេជីកតែកន្លះម៉ែត្រទេ ជម្រៅទៅក្រោមពីរម៉ែត្រ ហើយគេជីកទទឹងកន្លះម៉ែត្រ ហើយគេដាក់ក្ដារម៉ាសន្ទឹកនៅហ្នឹង ហើយគេជីកឲ្យដង្ហែរគ្នាទៅ គេចេះរូងដីពីក្រោមអញ្ចឹងទៅ គេដាក់ប្ញស្សី ហើយយកប្រវ៉ាក់មៅឲ្យរត់តាមហ្នឹងមៅបាន គេដាក់ខ្នោះជាប់ទៅ ហើយឲ្យដេកនៅក្នុងហ្នុងទៅ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ដេកឈរហ្នឹង?

អ៊ីនៈ បាទ!

ឃិនៈ ដេកឈរត្រង់អី?

អ៊ីនៈ អត់ដេកឈរទេ គេជីកដូចអារណ្ដោកប់ខ្មោចអញ្ចឹងហ្នង ។

ភ៉ាស៊ីៈ បានន័យថាជីកកន្លះម៉ែត្រចុះទៅ បណ្ដោយអញ្ចេះពីរម៉ែត្រម្លេះ?

អ៊ីនៈ បាទ! ២ម៉ែត្រ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយចោះរូងដីខាងក្រោមហ្នឹងដាក់ខ្នោះ?

អ៊ីនៈ បាទ! ចោះខាងចុងជើង ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយពេលដែលជាប់នៅក្នុងហ្នុងខ្មែរក្រហមវាមានឲ្យភួយ ឲ្យអីសន្ដប់ទេ?

អ៊ីនៈ មុនដំបូងវាយកទៅ ដួនកាលវាស្រាតចេញអស់ហើយ ។ វាស្រាតដោះអាវទាំងអស់ មើលថាគេថាគេសួរយើងបានម៉ាដងហើយ បានវាយកអាវមកឲ្យពាក់ ។ អញ្ចឹងអាវពាក់មួយៗម្នាក់ ។

ភ៉ាស៊ីៈ មានអាវរបស់គេដែរ?

អ៊ីនៈ អាវអាអ្នកទោសដដែលហ្នឹង ។

ភ៉ាស៊ីៈ បាទ!

អ៊ីនៈ ហើយមានអារណ្តៅមួយទៀត អាហ្នឹងរណ្តៅគេជីកកន្លះម៉ែត្របួនជ្រុង ជម្រៅទៅក្រោមម៉ា ម៉ែត្រកន្លះអាហ្នឹងសម្រាប់ដាក់ខ្មោះអន្តុយ ។ អាហ្នឹងអត់ដំបូលទេ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ប៉ុន្តែនៅក្នុងបរិវេណហ្នឹងដែរ?

អ៊ីនៈ បរិវេណហ្នឹងដែរ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ចុះអានៅក្រៅបរិវេណហ្នឹងដែលពូរៀបរាប់ថានៅឆ្លងត្រពាំងហ្នឹងមានមន្ទីររបស់ ឌុច មួយហ្នឹង!

អ៊ីនៈ បាទ! មានមន្ទីររបស់ ឌុច មួយទៀត ។

ភ៉ាស៊ីៈ អាហ្នឹងមនុស្សប្រភេទអីដែលបញ្ជូនទៅហ្នឹង?

អ៊ីនៈ អហ្នឹងអត់មានមនុស្សប្រភេទណាទេ ឲ្យតែគាត់ត្រូវការយកសួរគឺ ។

ភ៉ាស៊ីៈ យកចេញពីនេះទៅ?

អ៊ីនៈ បាទ! យកចេញពីនេះទៅ យកទៅដល់ដាក់ខ្នោះហ្នុង ។ ពេលគាត់យកទៅសួរ ចន្ទុះយើងអា ក្រាក់តាអ៊ុងនោះ អាប៊ុនៗណោះហ្នឹងអត់មានរុំទេ គាត់យកដែកកៀបកណ្តាលដុត ហើយសម្រក់ ពីកញ្ចឹងកមៅ ហូរដរ័រូចាប់ផ្តើមសម្រក់ត្រង់ណោះទៀត ។

ភ៉ាស៊ីៈ គាត់ធ្វើទារុណកម្មខ្លួនគាត់ ឬក៏?

អ៊ីនៈ គាត់ធ្វើផ្ទាល់ខ្លួនគាត់ ។ កន្លែងសួរចម្លើយមិនមែនសួរតែមាកន្លែងទេ ៧ ៨ ៩កន្លែងណោះ ។ អាកន្លែងណាដែលតឹង វាឲ្យកូនក្មេងសួរ អាតូចៗហ្នឹង ។ វាឲ្យវៃតាមចិត្ត អស់ចិត្តសិនបានឲ្យ យកទៅគាត់ ។

ភ៉ាស៊ីៈ អាយុប្រហែលប៉ុន្មានដែរ កូនក្មេងដែលជាអ្នកសួរចម្លើយហ្នឹង?

អ៊ីនៈ កូនក្មេងសួរចម្លើយមានអាយុ ៨ឆ្នាំ ៩ឆ្នាំ ១០ឆ្នាំអីហ្នឹង ។

ឃិនៈ អញ្ចឹងលោកពូថាមាន ៨កន្លែង ៩កន្លែង?

អ៊ីនៈ បាទ!

ឃិនៈ ពួកអាក្មេងៗសួរហើយ បានយកទៅ ឌុច សួរចុងក្រោយ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយក្មេងៗអស់ហ្នឹងយកពីណាមកវិញពូ?

អ៊ីនៈ ក្មេងៗវាជ្រើសខ្លួនវា ។ វាយកក្មេងៗធ្វើកងការពារ ដែលដុះចេញឡើង វាយកក្មេងៗទៅ បណ្តុះហ្នុង ។

ភ៉ាស៊ីៈ ឌុច អ្នករើសខ្លួនឯង ឬក៏មានអ្នកផ្សេងគេទៅ?

អ៊ីនៈ ឌុច ជាអ្នករើសខ្លួនឯង ។ ឥឡូវនៅមានកងការពារច្រើនណាស់ដែលនៅរស់ នៅជុំវិញខ្ញុំនេះ នៅរស់ដែរ ។

យិនៈ មានឈ្មោះអីខ្លះ ដែលកងការពារដែលនៅរស់នោះណា?

អ៊ុនៈ កងការពារដែលនៅរស់សល់ ខ្ញុំមានកត់នៅក្នុងនេះដែរ

យិនៈ ណិន ហើយនឹង វឿន ហ្នឹងអ្ហេះ?

អ៊ុនៈ ណិន, វឿន, ខន, ហើយហ្នឹង ជន ហើយហ្នឹង វន ហៅ ឌិន ។

ពាំស៊ីៈ សព្វថ្ងៃនៅរស់ទាំងអស់ អ្នកទាំងអស់ហ្នឹងអ្ហេះ?

អ៊ុនៈ បាទ!

ពាំស៊ីៈ នៅក្នុងភូមិអី ឃុំអីដែរ?

យិនៈ វឿន នៅភូមិអី?

អ៊ុនៈ វឿន នៅកុមាររមាស ។ ជន នៅថ្នល់បំបែក(ថ្នល់បំបែកអមលាំង)

យិនៈ ណិន នៅឯណា?

អ៊ុនៈ ណិន នៅទំនាប (ភូមិទំនាប) ឃុំអមលាំង ។ ខន នៅភូមិក្បាលចិន ។ ឌិន នៅស្តុកស្អាតនេះ ។ ខ្ញុំឃើញ ឈិន ជួបខ្ញុំម៉ាភ្លែត ។ ខ្ញុំថា អុញ! គេមានស្ពាយកាំភ្លើង គ្នាពីរនាក់ឃើញដើរកាត់ភ្នំទៅអញ្ចឹងទៅ ហើយខ្ញុំបរទេសទៅទៅជួបនឹង........

ពាំស៊ីៈ ឈិន ណា?

អ៊ុនៈ ឈិន មាននៅក្នុង.....

យិនៈ ប៉ុនមិនដឹងថាគាត់រស់នៅភូមិណាមិនដឹង? ប៉ុនឃើញគាត់ដែរណោះ ឆ្មើអី ឈិន ហ្នឹង?

អ៊ុនៈ ឈិន ហ្នឹងកាលពីដើមគេហៅទៅហ៊ុកហ៊ុនជាកងការពារហ្នឹង ។

ពាំស៊ីៈ មន្ទីរសន្តិសុខហ្នឹង ម៉េចបានជាគេហៅថាមន្ទីរសន្តិសុខ ១៣ លោកពូ?

អ៊ុនៈ ហ្នឹង ខ្ញុំមៅដល់គេហៅថា មន្ទីរភូមិភាគពិសេស ម-១៣ ។ ម-១៣ ហ្នឹងមានសាខាវានៅខាង ៩៩(មន្ទីរសន្តិសុខ ៩៩) ហ្នឹង ក៏ ម-៩៩ ។

ពាំស៊ីៈ មានកន្លែងណាទៀតពូដែលជាសាខា?

អ៊ុនៈ ហើយសាខាយើងនៅប្រសិទ្ធិនេះ មានឈ្មោះ មិនដឹងដែរ ភ្លេចហើយ ។

យិនៈ មិនដឹង ម ប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែវាជាសាខាអាហ្នឹង?

អ៊ុនៈ បាទ! មានសាខាគាត់មួយទៀតនៅនេះហ្នង នៅភូមិខ្ញុំនេះ នគរបាល ដែលមាន តាស៊ុម គាត់ជាអ្នកកាន់កាប់ ។

ពាំស៊ីៈ ហ្នឹងគេហៅមន្ទីរអី?

អ៊ុនៈ ហ្នឹងគេហៅមន្ទីរនគរបាលហ្នង ។

យិនៈ មិនមានកំណត់លេខប៉ុន្មានទេណោះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ពាំស៊ីៈ នគរបាល ហ្នឹងជាឈ្មោះភូមិ ឬក៏ជាកន្លែងអី?

អ៊ីនៈ គេហៅ នគរបាល អញ្ចឹងហ្នង។

ពាំស៊ីៈ ចុះសព្វថ្ងៃនៅហៅ កន្លែងនគរបាល អញ្ចឹងដែរ?

អ៊ីនៈ នៅហៅជាប់រហូត។

ពាំស៊ីៈ ចុះកន្លែងហ្នឹងមានប្រជាជនរស់នៅទេឥឡូវហ្នឹង?

អ៊ីនៈ អត់មានទេ នៅតែស្រះជំនាន់វាជីកអីហ្នឹង។

ពាំស៊ីៈ អញ្ចឹងមន្ទីរភូមិភាគពិសេស ម-១៣ ហ្នឹងមានសាខាវាបីកន្លែងហ្នឹងគឺ ម-៩៩, ភ្នំបាសិទ្ធិ និង នគរបាល។

អ៊ីនៈ បាទ!

ពាំស៊ីៈ ហើយអ្នកដែលគ្រប់គ្រងតាមមន្ទីរហ្នឹង ដឹងថានៅមន្ទីរភូមិភាគពិសេសហ្នឹងមាន ឌុច ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ចុះនៅមន្ទីរ៩៩ នៅបាសិទ្ធិ និងនៅនគរបាលនេះ?

អ៊ីនៈ នៅមន្ទីរ ៩៩ ហ្នឹង ខ្ញុំទៅដល់ហ្នងអត់បានជាប់គុកទេ គ្រាន់តែបានលត់ដំទេ ខ្ញុំអាចដឹងពត៌មានច្រើន។ វាផ្លាស់ប្តូរកម្មាភិបាលច្រើននាក់ណាស់។ ខ្ញុំទៅមុនដំបូងមានឈ្មោះ ខាន់ ជាអ្នកគ្រប់គ្រង។ មុនដំបូងគេបន្ទស់ ខ្ញុំឮថាមានឈ្មោះ តាម៉ុក អូរ! មិនមែនទេ ឈ្មោះអីទេ.....។

ពាំស៊ីៈ អត់អីទេពូ អាហ្នឹងខ្ញុំទៅស្រាវជ្រាវម្តងរួចហើយ។

អ៊ីនៈ តែគ្រាន់ពេលដែលខ្ញុំ ទៅដល់ខ្ញុំឃើញឈ្មោះ ខាន់។ ដល់ហើយពី ខាន់ មោបានឈ្មោះ ណម។ ដល់ ណម ហ្នឹង កាលហ្នឹងពួកហ្នឹងផ្តើលបាញ់គ្នាចលាចលហ្នឹងខ្ញុំក៏អត់បានចាប់អារម្មណ៍ណាណី ខ្ញុំអត់ដឹង។ ខ្ញុំគេឲ្យសែងអ្នករបួសចេញទៅត្រឡប់មោភូមិវិញ គេថាគេមិនឲ្យចូលភូមិហ្នឹងទេ ចូលអត់បានទេ។

ពាំស៊ីៈ ចុះនៅបាសិទ្ធិមានឈ្មោះអីគ្រប់គ្រង?

អ៊ីនៈ ឈ្មោះ វុទ្ធ។

ពាំស៊ីៈ ឯនៅនគរបាលមានឈ្មោះ ស៊ុម?

អ៊ីនៈ បាទ! ឈ្មោះ ស៊ុម។

ពាំស៊ីៈ ហើយពូមានដែលបានសង្កេតឃើញឈ្មោះ ស៊ុម និងវុធ ហើយអ្នកដឹកនាំខាងមន្ទីរ៩៩ មានដែលឃើញថា ឌុច កោះហៅឲ្យមកប្រជុំដាក់ផែនការអីទេ?

អ៊ីនៈ ក្នុងម៉ាអាទិត្យ គេហៅទៅប្រជុំម្តងនៅមន្ទីរតា ឌុច នេះហ្នង។ ម៉ាអាទិត្យគេហៅសាខាមកប្រជុំ ហើយដល់ពេលអញ្ចឹង ពេលមួយនោះ តាស៊ុម គាត់សួរខ្ញុំថា ឌុច ហ្នឹង កាលទឹកសាយលិច

មនុស្សស្លាប់អស់ច្រើន អត់មានរាយការណ៍អីយ៉ាងម៉េចៗ គាត់ឲ្យខ្ញុំជួយយកពត៌មានយកការណ៍អី ខ្ញុំថាខ្ញុំអត់ហ៊ានទេ ដីរដល់គ្នាមិនមែនស្លាប់ដីរទេ តាអាណិតខ្ញុំទៅ ។ ខ្ញុំលែងហ៊ានប៉ះពាល់ហើយអារឿងអញ្ចឹងៗ ។ តែថាស្លាប់ៗច្រើនមែន អាទឹកសាយម៉ៅ អារណ្ដៅរាលិច ។

រ៉ាស៊ុ: នៅឆ្នាំណាទៅអាទឹកឡើងលិចហ្នឹង?

អ៊ុន: ទឹកឡើងលិចហ្នឹងនៅក្នុងឆ្នាំ ៧៣ ។

រ៉ាស៊ុ: នៅក្នុងហ្នុងមានអ្នកទោសខ្លះថ្មី អ្នកទោសខ្លះចាស់ដែរអេ្ហះ?

អ៊ុន: មាន ។

រ៉ាស៊ុ: ចុះពូថាម៉ាទិត្យប្រជុំម្ដង ចុះក្រោយពីប្រជុំម៉ៅ ពូមានសង្កេតឃើញថាក្នុងមន្ទីរមួយៗហ្នឹងមានបម្រែបម្រួលយ៉ាងម៉េចទៅ ក្រោយពីប្រជុំជាមួយ តាឌុច ម៉ៅ?

អ៊ុន: ខ្ញុំអត់ដែលបានឮថាគេប្រជុំយ៉ាងម៉េចអីយ៉ាងម៉េចដែរ ឃើញតែគេហៅទៅប្រជុំ ហើយក្រោយមកទៀតឃើញគេហៅសុទ្ធតែខាងហាណូយទាំងអស់ ខ្មែរហាណូយ ។

រ៉ាស៊ុ: ម៉េចបានពូដឹងថាខាងខ្មែរហាណូយ?

អ៊ុន: ព្រោះពួកគាត់សុទ្ធតែមានប្រពន្ធ កាំភ្លើងខ្លីម៉ាដើម អាការម៉ាដើម អញ្ចឹងយកទៅសួរចម្លើយ ។ សួរចម្លើយយូរៗ ថាឲ្យទៅរៀនសូត្រឯណា ដកកាំភ្លើងអីណាថាឲ្យទៅកាន់មេទ័ពនៅឯណាឯណីទេ បញ្ជូនយកមកក្រោយស្ទើងណេះចាប់គ្នាវ៉ៃចោលអស់អាលីងហ្នង ។

រ៉ាស៊ុ: ចាប់ខាងហាណូយយកទៅអេ្ហះ?

អ៊ុន: បាទ! ពួកម៉ៅពីរៀននៅហាណូយ ។

ឃិន: ច្រើនទេ?

អ៊ុន: ប្រហែលជាង១០នាក់ ។

ឃិន: តែមើលទៅសភាពពួកហាណូយហ្នឹង សុទ្ធតែកម្មាភិបាល សុទ្ធតែមានកាំភ្លើងខ្លី?

អ៊ុន: បាទ! សុទ្ធតែកម្មាភិបាលធំៗ

ឃិន: ហើយម៉ៅដល់ហ្នឹងគេដកកាំភ្លើងខ្លីអស់?

អ៊ុន: ម៉ៅដល់ហ្នឹងមុនដំបូងគេអត់ដកទេ គេធ្វើនយោបាយឲ្យពួកហ្នឹងទៅសួរចម្លើយអ្នកទោសអីណាណីដល់សួរចម្លើយអ្នកទោសយូរៗ មើលទៅសភាពការមិនស្រួលញបានគេទៅចាប់ ។ ដកកាំភ្លើងហើយប្រាប់ថា ឌុច ឲ្យទៅប្រជុំឲ្យគាត់ទៅកាន់ទ័ពនៅផ្នែកណាមួយៗ ។ ស្រាប់តែដល់ទៅខ្ញុំឃើញស្បែកជើងរបស់ពួកហាណូយនៅគងការពារពាក់ ។

រ៉ាស៊ុ: ហ្នឹងនៅឆ្នាំណាដែរ?

អ៊ុន: នៅចុង៧៤ ។

រ៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងពេលដែលពូទៅដល់ហ្នឹងដំបូង ពូទៅឃើញអ្នកទោសជាប់នៅហ្នឹងស្រាប់ ឬក៏អត់ទាន់ឃើញទេ?

អ៊ីនៈ អូរអ្នកទោសនៅច្រើនណាស់ គេចងព្យួរ ។ ទៅដល់ក្លាមហ្នឹងគេដោះអាវដោះអីនៅតែខោខ្លី ហើយគេចងដៃទៅក្រោយអញ្ចឹងហើយ គេមានអាបង្គោលគេខ្ពង់ ប្រហែលជា៤ម៉ែត្រទៅលើ អញ្ចឹងទៅ បានគេយកអាកន្ទុយខ្សែហ្នឹងទៅពាក់លើចុងបង្គោលមៅ រ៉កឲ្យដៃស្ទូចទៅអញ្ចឹងល្មម តែជើងផុតដីហ្នឹង ។ គេព្យួរហ្នឹងល្មមតែមាំម៉ោងពីរម៉ោងអីបានគេស្រាយហើយគេដាក់ខ្នោះជើងបណ្តោយ ។

ឃិនៈ មុនដំបូងចងសិន?

អ៊ីនៈ បាទ! ខ្ញុំទៅដល់ដំបូងគេព្យួរអញ្ចឹងជាមួយបងខ្ញុំ ។ ខ្ញុំ......................គាត់ដើរមកចាប់ ។

ឃិនៈ បងជាប់ដែរអញ្ចឹងពីរនាក់?

រ៉ាស៊ីៈ មូលហេតុអីបានជាមន្ទីរហ្នឹងត្រូវបំបែកនៅឆ្នាំ៧៥ លោកពូ?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំឮកងការពារជដែកគ្នាសប្បាយអឺងកងលាន់ ថាគេខ្លះទៅនៅភ្នំពេញ ។ ឯខ្ញុំណោះគេបញ្ជូនទៅខាង ៩៩ហ្នឹង មានគ្នាបីនាក់ ។ កងការពារនោះបីនាក់ដែរទៅដល់ ៩៩ ។ ខ្ញុំស្មានថាគេសម្លាប់ចោលតាមផ្លូវហើយ ។

រ៉ាស៊ីៈ ចុះអ្នកទៅជាមួយពូពីរនាក់ទៀតមានឈ្មោះអីដែរ?

អ៊ីនៈ មួយឈ្មោះ តាសុខ ។

រ៉ាស៊ីៈ ឈ្មោះអីទៀត?

អ៊ីនៈ ភ្លេចឈ្មោះហើយ ។

រ៉ាស៊ីៈ ហើយចុះអ្នកដែលនៅរស់ផ្សេងៗទៀត?

អ៊ីនៈ អ្នកដែលនៅរស់ផ្សេងៗទៀត គេឲ្យទៅកាប់រណ្តៅនៅឯជិតកន្លែង ឌុច នៅខាងជើង វាដាក់ខ្សែឲ្យកងការពារនេះ ឲ្យកាប់រណ្តៅខ្លួនឯង ហើយក៏ខ្ញុំគេបញ្ជូនខ្ញុំទៅ ដល់ក្រោយមៅមិនដឹងយ៉ាងម៉េច ខ្ញុំអត់ដឹង ។

រ៉ាស៊ីៈ ហើយចុះអ្នកដែលទៅកាប់រណ្តៅហ្នឹងអត់ដឹងថាស្លាប់ឬរស់ទេ?

អ៊ីនៈ បើតាមខ្ញុំយល់ហ្នឹង អ្នកដែលកាប់រណ្តៅហ្នឹងគឺអត់មានរស់មួយទេ ។ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំផ្ទាល់ថា ឌុច គាត់ថា «មៅដល់កន្លែងនេះ តែវៀឲ្យមានស្លាកស្នាមបន្តិចហើយ អត់ទុកទេ» ។ បើគាត់បម្រុងទុក ដូចខ្ញុំអីខ្ញុំចេះតែអង្វរលន់តួគាត់ ។ គេចងព្យួរខ្ញុំថា ទម្លាក់ខ្ញុំសិនទៅ ចាំរករឿងហេតុស្រួលបួលសិន ។ ដល់អញ្ចឹងគាត់ឲ្យកងការពារ ធូរដែរ ។

រ៉ាស៊ីៈ បាទ! ចុះគាត់មើលទៅជាមួយពូមើលទៅមិនសូវកាចសាហាវប៉ុន្មានទេ?

អ៊ិនៈ អត់សូវកាចសាហាវដែរ ។ ដល់ហើយហ្នឹងម៉ោគាត់លែងខ្ញុំម៉ោ ឲ្យខ្ញុំទៅនៅស្រែ ខ្ញុំនៅតែក្បាល នៅតែស្គម នៅតែឆ្អឹងហើយនឹងស្បែក ។ ពុំមានសាច់ហូប ខ្ញុំចេះតែដើរចាប់ត្រីចាប់អីទៅ ខ្ញុំចេះតែបម្រើទៅឲ្យគាត់យល់ចិត្ត ។ គាត់ចេះតែស្រឡាញ់ខ្ញុំ ។

ក៉ាស៊ីៈ ពូមានធ្វើអីខុសទេ បានជាគេបញ្ជូនពូទៅ ៩៩ និងអ្នកផ្សេងឲ្យទៅជាប់ហ្នុង?

អ៊ិនៈ មុនដំបូងគាត់បម្រុងបញ្ជូនខ្ញុំទៅពោធិ៍សាត់ គាត់ហៅខ្ញុំទៅសួរផ្ទាល់ គាត់ថាឥឡូវមនុស្សដែលគាត់បម្រុងហៅទៅនៅភ្នំពេញនោះម៉ាចំនួនបញ្ជូនទៅខាងពោធិ៍សាត់ ។ ម៉ាចំនួនបញ្ជូនទៅ ៩៩ គាត់សួរថា តើខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តទៅខាងណា ។ ខ្ញុំថា តាអើយ! បើខ្ញុំស្លាប់សុំស្លាប់នៅក្នុងស្រុកខ្លួនឯង ចុះ ។ ដល់អញ្ចឹងគាត់ឲ្យខ្ញុំទៅ ៩៩ ។

ក៉ាស៊ីៈ ហើយពូដឹងថាមានបញ្ហាអីម៉ោពីណាទេ ដែលនាំឲ្យផ្លាស់ប្តូរពីមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹងទៅភ្នំពេញវិញ?

អ៊ិនៈ ខ្ញុំអត់ដឹងថាមានបញ្ហាពីណាម៉ោទេ តែគ្រាន់តែ កាលពីខ្ញុំនៅជាប់គុក ខ្ញុំឃើញយកប្រពន្ធគាត់ទៅនៅក្នុងចុងឆ្នាំ១៩៧៣ហ្នឹង ឃើញយកប្រពន្ធគាត់ទៅ ហើយកូនគាត់ឈ្មោះ អាទីន នោះមួយ ហើយឈ្មោះអីណា កូនពីរនាក់ ។

ក៉ាស៊ីៈ ចុះមួយទៀត ឈ្មោះ ទីន មួយ ឈ្មោះអីទៀត?

អ៊ិនៈ មិនដឹងឈ្មោះអីទៀតទេ ។

ក៉ាស៊ីៈ ស្រី១ ប្រុស១ អេះ?

អ៊ិនៈ បាទ! ស្រី១ ប្រុស១ ។ ដល់ក្រោយម៉ោកូនគាត់ស្រី ត្រូវស្លាប់ ។

ក៉ាស៊ីៈ នៅឆ្នាំណាដែរពូ?

អ៊ិនៈ នៅឆ្នាំខ្ទង់ ៧៤ ។

ក៉ាស៊ីៈ មូលហេតុអីបានស្លាប់?

អ៊ិនៈ អត់ដឹងមូលហេតុអីផង ។

ឃិនៈ ស្លាប់នៅហ្នុង?

អ៊ិនៈ អត់ទេ! ស្លាប់នៅ គាត់ឲ្យកូនគាត់ទៅធ្វើនៅមណ្ឌល ។

ក៉ាស៊ីៈ មណ្ឌលអីគេ?

អ៊ិនៈ មណ្ឌលសហករណ៍គេនៅវត្តត្រពាំងញ្ញោ ។

ក៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងនៅមណ្ឌលត្រពាំងញ្ញោ?

អ៊ិនៈ បាទ! មណ្ឌលត្រពាំងញ្ញោ សហករណ៍គេ ។

ក៉ាស៊ីៈ ត្រពាំងញ្ញោហ្នឹងជាសហករណ៍គេ?

អ៊ិនៈ បាទ! គេមានមណ្ឌលកុមារ ។

យិនៈ ត្រង់ហ្នឹងមានវត្តមួយអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ភាស៊ីៈ កន្លែងហ្នឹងត្រូវ ឌុច ប្រើប្រាស់ធ្វើអីដែរពូ?

អ៊ីនៈ អត់មានប្រើប្រាស់អីទេ ការងារគាត់នៅតែមន្ទីរហ្នឹងហ្នឹង។ គាត់ចេញក្រៅហើយគាត់និយាយដូចថាចាប់ប្តីគេមៅអញ្ចឹង ហើយគាត់និយាយបញ្ជាក់ទៀត អត់ទេនិយាយពាក្យអីសួគណាស់។ ដល់កន្លែងគុកសួរជាមួយអ្នកទោស គាត់និយាយដូចគេលេងក្នុងរឿងអញ្ចឹង។ និយាយសើចពុប៊ុនវៃអត់អាណិត។

ភាស៊ីៈ ពូមានចាំសម្តីគាត់ទេ? លើកឧទាហរណ៍មួយមើល៍!

អ៊ីនៈ និយាយលេងសើចជាមួយខ្ញុំ កាលហ្នឹងគាត់ថា អញអ្ហា៎! កាលពីឆ្នាំប៉ុន្មានទេ អញជាប់គុកម្តងដែរ។ និយាយអញ្ចឹងទៅ សើចហាស៎ៗជាមួយអ្នកទោសទៅ។ ពេលធ្វើការគាត់ទៅអង្គុយមើលអីអត់ប្រកាន់ទេ។ ពេលធ្វើការអ្នកទោសអត់ខ្លាចគាត់ទេ តែបើគាត់មានការចាំបាច់ គាត់បញ្ជាថា នែ៎!យកអានេះមួយទៅវៃចោល ហើយយកអានោះមួយទៅវៃចោលទៅ ហើយក្មេងតូចៗជាអ្នកយកទៅវៃចោល។

ភាស៊ីៈ ពូធ្លាប់ឮសួរគាត់និយាយអញ្ចឹងដែរ?

អ៊ីនៈ បាទ! អាក្មេងតូចៗ អាខ្លះកំពុងតែជាន់អង្ករហ្នឹង ដោះចេះច្រវ៉ាក់ យកសោមកចងវៃ។

យិនៈ អូរអាពេលជាន់អង្ករហ្នឹង ច្រវ៉ាក់នៅតែជាប់ក?

អ៊ីនៈ បាទ! ធ្វើការងារអីក៏គេដាក់ច្រវ៉ាក់ទាំងអស់។ ដាក់បួននាក់ៗ។ ច្រវ៉ាក់ដូចច្រវ៉ាក់ដីរអញ្ចឹង។

ភាស៊ីៈ ដល់ដោះអាណាមួយយកទៅវៃដោះច្រវ៉ាក់យកទៅវៃ?

អ៊ីនៈ បាទ! គេត្រៀបអញ្ចឹងមៅ គេដាក់ម្នាក់ អាណាចុងគេគ្រាន់បានស្រួល អាណាកណ្តាលគេរាងធ្ងន់ជាងគេ។ តែដល់នេះទៅអត់បានយូរដូចគ្នាហ្នឹង បើអត់ដែលបានបាយស៊ីហ្នឹង បបរហ្នឹងមាន តែអង្ករ ម៉ាខ្លះហ្នឹងមានអង្ករតែប្រហែលជាពីរគំប៉ុងទេ គេដាក់អាពោតក្រហមហ្នឹង ពោតកិន ហ្នឹងលាយជាមួយអាស្លឹកដំឡូងមី ស្លឹកដំឡូងឈ្វាអីដូចបបរបាយជ្រូកអញ្ចឹង។

ភាស៊ីៈ ពូថា ឌុច បានបញ្ជាឲ្យយកអ្នកនេះអ្នកនោះទៅវៃចោល អញ្ចឹងពូដឹងថាអ្នកដែលត្រូវ ឌុច យកទៅវៃចោលហ្នឹង មានកំហុសអីដែរពូ?

អ៊ីនៈ បើតាមខ្ញុំយល់ទៅ មនុស្សសុទ្ធតែអត់មានកំហុសអីទេ ខ្ញុំនៅក្នុងគុកជជែកគ្នាលេង បើសិនជាយើងឆ្លើយថាអត់ គេយកទៅវៃចោលហើយ ទាល់ឆ្លើយថាខ្មាំង។ ខ្ញុំទៅដល់ ខ្ញុំថាខ្មាំងអាម៉េចអីអាម៉េចទេ។ ខ្ញុំថាខ្ញុំពីដើមឡើយខ្ញុំគេឲ្យធ្វើជាប៉ូលីសពាក់លឿងបីជាន់ ខ្ញុំចេះតែថាទៅ បើ

យើងនឹកឃើញថាវៃឲ្យងាប់ចោលអស់ហ្នងទៅខ្ជិល ។ តែខ្ញុំចេះនិយាយស្លូតៗជាមួយគាត់ ចេះយកចិត្តណាស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ឪពុកខ្ញុំនោះគាត់អ្នកកាន់កាប់នៅក្នុងសហករណ៍ឃុំ គាត់ជាអ្នកកុម្មុយនិស្តមួយ គាត់ចេះភាសាវៀតណាមអាលាយតែហ្នង ។ រៀនបានទៅដូចណា ជួយធ្វើត្រង់សេ ខ្ញុំតាំងពីឆ្នាំ ៧០-៧១ ។ ទៅជួយធ្វើត្រង់សេ ឪពុកខ្ញុំទៅប្រាជ្ញណែនៗផ្ទះ ខ្ញុំអត់ដែលទេ ម៉ោយើង៧៩ទៀត កាលដែលខ្ញុំជាប់គុក ខ្ញុំព្រួយបារម្ភខ្លាចតែចាប់ឪពុកខ្ញុំទៅទៀតទេ

ផ្នែក «១»

អ៊ីនៈ ....ច្រើនណាស់រឿងសម្លាប់ហ្នឹង ។

រ៉ាស៊ីៈ ពូរៀបរាប់ខ្លះមើល៍?

អ៊ីនៈ សម្លាប់មួយ គេយកអាសម្លាប់ប្រភេទច្រើនរាប់រយហ្នង ដែលយកទៅរាប់រយហ្នង ជួនកាលពីររយ ច្រើនណែនផ្ទះអញ្ចឹងម៉ោ គេយកទៅដល់ គេយកក្រម៉ារុំករពីរជុំអញ្ចេះ ម្នាក់ទាញចុងជាយម្ខាងៗ អាកាំបិតយើងអ៊ែរកែងមុខពីរសំលៀងឲ្យស្ដើងដូចស្លាបមាន់អញ្ចឹង គេចាក់ពីក្នុងម៉ោគាស់កុត ។ គេចងមុខ គេឲ្យអាម្នាក់ចងដៃឲ្យតឹងទៅក្រោយហើយ គេមានអារណ្ដៅដាក់ឈាមកន្លះម៉ែត្របួនជ្រុងអញ្ចឹងម៉ោ ។ ទៅដល់ហ្នុងមានអាជើងអស់ទាស់គេ គេយកអាកាំបិតហ្នឹងស៊ក (ចាក់បំពង់ក) ត្រង់ហ្នឹងផ្ដាច់គាស់កុត ។ ចំណែកអាពីរនាក់ហ្នឹង យួរទៅរៀបនៅក្នុងអារណ្ដៅដែលខ្ញុំបង្ហាញ អារណ្ដៅធំៗដែលមានជម្រៅទៅក្រោមប្រហែលខ្ទង់៤-៥ម៉ែត្រ បីមុំចង្រ្កានជិតគ្នាអញ្ចឹងទៅ យកទៅរៀបអញ្ចឹង ។

ឃិនៈ រៀបដូចជាអូសម៉ែត្រអញ្ចឹង?

អ៊ីនៈ បាទ! រៀបទាល់តែពេញបានគេលប់ ។ រួចនៅអាក្រោយនោះស្អុយពេញ លលាដ៏ក្បាលនិយាយពីនៅជុំទិសទាំងអស់ ។ អ្នកស្រែលែងខ្លាចលែងអីអស់ហើយខ្មោច ។

រ៉ាស៊ីៈ ហើយចុះវិធីខ្លះទៀតលោកពូ?

អ៊ីនៈ វិធីខ្លះទៀតប្រើក្មេងៗឲ្យវៃហ្នង ហើយអាវិធីសម្លាប់ដូចបងខ្ញុំគឺ គេចងដៃព្យួរទៅលើ សម្រាតខោអស់គេកាន់ចុងកាំបិតឲ្យចេញចុងបិណ្ណឹងម៉ោង គាត់ចាក់ហ្នង ឌុប ហ្នឹង ។

ឃិនៈ ឌុប អ្នកចាក់?

អ៊ីនៈ បាទ! ប៊ឹបៗៗ តាំងពីចន្លុកហ្នឹង បុកចាក់យកហ្នង ។ គេចាក់ឲ្យហូរទៅក្រោម គេយកចានដែកត្រងឈាម ។ ហ្នឹងសុទ្ធតែអ្នកដែលមានសាច់ធំៗ ។

ឃិនៈ ហ្នឹងអ្នកដែលធាត់?

អ៊ីនៈ បាទ! ទាល់តែសន្ទប់បាត់មាត់ហ្នឹងបានគេយកទៅដាក់ហាលសន្សើម ។ មើលតែដឹងខ្លួន រស់ភ្លឺះៗហើយ កាលហ្នឹងមានពេទ្យមួយមើលព្យាបាល ។ ពេទ្យហ្នឹងក៏ជាអ្នកទោសដែរ ហើយថ្នាំនោះមិនដឹងជាស្អីៗដែរ ខ្ញុំរកមើលអត់យល់ដែរ ។ ព្យាបាលអីមើលទៅនៅតែភ្លឺះៗ បានគេយកសួរ ។ សួរបើថាឆ្លើយថា «ទេ» គេវ៉ៃ គេយកអាញ្ញូរ(ញញ្ញូរ) ឈើវ៉ៃដើមទ្រូងវ៉ៃពីខ្នងវ៉ៃ ពីមុខពីក្រោយៗ ដៃទាំងពីរហ្នឹងសាប់យកហ្មង ។

ភ៉ាស៊ីៈ ឌុច ជាអ្នកសួរអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ ឌុច ហើយខុសពីកន្លែង ឌុច ហ្នឹងក៏មានដែរ ។ ឌុច ក៏សួរផ្ទាល់ដែរ ។

ភ៉ាស៊ីៈ សួរនៅក្នុងមន្ទីររបស់ ឌុច ហ្នឹងហ្មង?

អ៊ីនៈ បាទ! នៅក្នុងមន្ទីររបស់ ឌុច ព្រោះអីនៅក្នុងនោះមានច្រើនណាស់ ខ្ញុំឃើញមានឈ្មោះ ប៉ុន ឈ្មោះ ចាន់ ហើយឈ្មោះ ផល ។ ផល ហ្នឹងក៏មានវិវាទគ្នានៅជិតចុងឆ្នាំ១៩៧៥ហ្នឹង ឌុច ហ្នឹងបានមកសួរខ្ញុំហ្នឹង ខ្ញុំរួចហ្នឹងមៅ៉ពីធ្វើការគេឲ្យមៅ៉នៅក្នុងគុកដដែលគ្រាន់ធ្វើ ចិញ្ចឹមមាន់ទាហ្នឹង ដល់អញ្ចឹងគាត់ថា ល្ងាចនេះចាប់មនុស្សម្នាក់ហើយ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ឌុច និយាយអញ្ចឹងអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ! ប្រកាសចាប់មនុស្សម្នាក់ មាននរណាទាយត្រូវអត់ បើទាយត្រូវឲ្យទទួលកង់ពីវា ។ ដល់អញ្ចឹងអត់មានពីណាទាយត្រូវ ដល់អញ្ចឹងយកដាក់កន្លែងគាត់ ចង់ដាក់កន្លែងគាត់ ។ ដល់អញ្ចឹងឲ្យខ្ញុំទៅមើល ។ អ៊ីន ឯងធ្វើដើរទៅកន្លែងអញសួរចម្លើយនោះមើល អានោះវាស្គាល់អីយ៉ាងម៉េច តែកំបាច់សួរវាអីគ្រាន់តែដើរទៅមើលបានហើយ ។ អានោះក៏អ្នកអស់ទាស់ដែរណាស់ ។ ដល់ពេលខ្ញុំទៅដល់ខ្ញុំឃើញ ផល ។ ចាប់គ្នាវាមៅ៉ ។

ឃិនៈ ផល ដែលធ្លាប់សួរចម្លើយគេហ្នឹង?

អ៊ីនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ហេតុអីបានចាប់មៅ៉?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំអត់ដឹងរឿងហេតុដែរ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហ្នឹងមុននឹងដូរទៅភ្នំពេញអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ពូមានចាំទេ ដូរទៅភ្នំពេញនៅឆ្នាំ ៧៥ ហ្នឹងនៅក្នុងខែណាដែរ?

អ៊ីនៈ អត់មានចាំទេ ។

ភ៉ាស៊ីៈ បែក ១៧ មេសាហើយ ឬអត់ទាន់ដល់ហ្នឹងទេ?

អ៊ីនៈ ១៧ មេសាហើយៗ ក្នុងឆ្នាំ១៩៧៥ហ្នឹង ។

ក៉ាស៊ីៈ ចុះបើគិតពីខែខ្មែរវិញ ដល់ខែភ្លៀងនៅកាលហ្នុង?

អ៊ុនៈ កាលហ្នុងអត់ទាន់ដល់ខែភ្លៀងទេ ខែប្រាំងហ្នឹង ព្រោះគេបញ្ជូនខ្ញុំទៅ៩៩ ហ្នឹង ។

ក៉ាស៊ីៈ អូរ! គ្រាន់តែ១៧ មេសា ហើយភ្លាមហ្នឹងគេដូរទៅ!

អ៊ុនៈ បាទ! ពួកគេថាជ័យជំនះភ្នំពេញ ។

ក៉ាស៊ីៈ ពូមានដែលស្ដាប់ពួ ឌុច ហ្នឹងដាក់បញ្ហាដល់កងសន្តិសុខហ្នឹងថាម៉េចៗទេ?

អ៊ុនៈ ខ្ញុំអត់បានស្ដាប់ពួទេ ប៉ុនគ្រាន់តែបានដឹងថាក្រុមគាត់ហ្នឹងគេប្រជុំគ្នាថា គេនៅសហករណ៍ គេដាំដំឡូងមីក្នុងម៉ាថ្ងៃ១០០គុម្ព ឯងសម្លាប់ខ្មាំងក្នុងម៉ាថ្ងៃដែលគេចាប់បាន ចាត់ឲ្យសម្លាប់ពីរនាក់ សម្លាប់អត់ឆាប់ ។

ក៉ាស៊ីៈ អូរ! ឌុច និយាយអញ្ចឹងហ្នងអ្ហេះ?

អ៊ុនៈ បាទ! គេថាឲ្យកូនក្មេងតូចៗដែលវាយកទៅបង្រៀន ។

ក៉ាស៊ីៈ ហើយចុះមានដឹងថាម៉ែឪពួកក្មេងៗហ្នឹង ពេលដែលគេហៅកូនទៅមានថាម៉េចទេ?

អ៊ុនៈ អត់មានថាម៉េចទេ នៅផ្ទះទាំងអស់ ហើយសុទ្ធតែនៅភូមិនៅអីទាំងអស់ ។

ក៉ាស៊ីៈ ម៉ែឪអត់មានជំទាស់ដែរ?

អ៊ុនៈ អត់មានជំទាស់ដែរ ។

ក៉ាស៊ីៈ នៅម៉្តុំនេះគេស្គាល់ ឌុច ច្រើនគ្នាដែរទេ?

អ៊ុនៈ ស្គាល់សឹងតែទាំងអស់ ។

ក៉ាស៊ីៈ ហើយតាមពុសង្កេតមើល អ្នកដែលស្គាល់ ឌុច ទាំងអស់ហ្នឹងយល់ថា ឌុច ជាមនុស្សយ៉ាងម៉េច ដែរ?

អ៊ុនៈ បើគេនៅខាងក្រៅ គេអត់ដឹងថាយ៉ាងម៉េចទេ គេលាក់ការណ៍ណាស់ ។ នៅកន្លែងនោះកាលណាមានអ្នកចូលទៅដល់គេត្រូវចាប់ហើយថែមហើយ ។

ក៉ាស៊ីៈ ចុះមានដឹងថាអ្នកណាជាអ្នកបញ្ជា ឌុច ឲ្យមកកាន់នៅមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹងទេ?

អ៊ុនៈ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ឃើញតែប្រហែលជាពីរអាទិត្យ ឬបីអាទិត្យឃើញ ឌុច ហ្នឹងពាក់ខោអាវឡើងទៅប្រជុំម្ដង ។

ក៉ាស៊ីៈ ប្រជុំនៅឯណាទៅ?

អ៊ុនៈ មិនដឹងនៅឯណា ឃើញតែម៉ូម៉ីឡូតមួយ គាត់ដាក់នៅខាងកើតស្ទឹង ។

ក៉ាស៊ីៈ ហើយពីប្រជុំមកវិញ តើគាត់មានផែនការអីផ្លាស់ប្ដូរទេ?

អ៊ុនៈ មោពីប្រជុំវិញ ជួនកាលគាត់ប្រើក្មេងឲ្យមោដោះថាឥឡូវនេះហើយ ពួកអ្នែងទៅយកអានោះមួយ អានោះមួយៗៗយកទៅវៃចោលទៅ ។ យកមោវៃហ្នឹង អាណាសួរចម្លើយ………អីហ្នឹងវៃ

ងាប់នៅកន្លែងហ្នឹងអត់មានថាអ្នកយកគល់ឈើ អាគល់ទឹកដោះប៊ិនណាណីដាក់ហ្នុង ។ ខ្វះគេថាសុំ បត់ជើងបត់ដៃអី វាថាឃី! បត់ជើងបត់ដៃអីអ្ហែងងាប់ឥឡូវហើយហ្នឹងវ៉ៃទាល់ណាណី ។ ពួក ក្មេងៗវ៉ៃម៉េចងាប់ទាល់តែពួកកងការពារធំៗមៅទាត់មាដៃមាជើងម្នាក់ទៅ ។

ក៉ាស៊ីៈ ប៊ុន ចាន់ ផល អីហ្នឹងអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ក៉ាស៊ីៈ កន្លែងសម្លាប់ស្ថិតនៅកន្លែងណា?

អ៊ីនៈ ប៊ុន ចាន់ ផល មាស ។ មាស ហ្នឹងក៏កំពូលដែរ ជំនិតរបស់ ឌុច ដែរ ។

ក៉ាស៊ីៈ ចុះរាល់ថ្ងៃនេះនៅរស់ទេ?

អ៊ីនៈ មាស គាត់ស្លាប់ហើយ ។

ក៉ាស៊ីៈ ចុះ ប៊ុន?

អ៊ីនៈ ប៊ុន ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ។

ក៉ាស៊ីៈ ចាន់?

អ៊ីនៈ ចាន់ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ។

ក៉ាស៊ីៈ ពូមានដឹងថាត្រកូលរបស់ ប៊ុន មានឈ្មោះអីដែរ ហើយត្រកូលរបស់ ចាន់ ឈ្មោះអី?

អ៊ីនៈ អត់បានដឹងឈ្មោះអីទាំងអស់ ។

ឃិនៈ ចុះ ទុំ អីអត់ដឹងដែរណោះ?

អ៊ីនៈ អត់ដែរ ។

ក៉ាស៊ីៈ ប៊ិន ចាន់ ហើយនឹង ប៊ុន ហ្នឹងក្រោយមៅទៅភ្នំពេញជាមួយគ្នា ឬក៏គាត់ទៅកាន់កន្លែងផ្សេង?

អ៊ីនៈ បើតាមខ្ញុំស្មុងទៅ ទៅជាប់ជាមួយ ឌុច ហ្នឹងតែ ចាន់ ហើយនឹង ឌុច ។

ក៉ាស៊ីៈ ហ្នឹងពូដឹងច្បាស់ថានៅជាប់គ្នាហ្នុង ទោះមៅនៅភ្នំពេញក៏ដោយ?

អ៊ីនៈ បាទ! ព្រោះពីរនាក់ហ្នឹងគេធ្វើការជាមួយគ្នា ជួនកាលគេនិយាយភាសាបារាំងអីអញ្ចឹងទៅព្រឹសព្រះៗស្តាប់មិនបាន ។ កាលនោះគេកំពុងប្រជុំម្តង ខ្ញុំដើរកាត់ ខ្ញុំអត់ដឹងគេកំពុងប្រជុំ គាត់ហៅខ្ញុំត្រឡប់មៅវិញហ្នុង អ្ហែងម៉េច អ្ហែងចង់យកការណ៍អ្ហេះបើអ្ហែងខ្លាំង ផ្អាកប្រជុំមៅខ្ញុំនេះ ភ័យបណ្តាយ ។ កាលហ្នឹងខ្ញុំរូចហើយណាស់ ហើយបើអ្ហែងខ្លាំង អ្ហែងម៉េចមិនព្រមយកក្បាល មាន់មកដាក់ពីលើដំបូងហើយចុចចោលហ្នឹងទៅ ។ រកអាហ្នឹងដាក់ទៅ បើចង់ស្តាប់គេប្រជុំ ។ គេ ថាខ្ញុំក្រវិចក្រវិលចង់ស្តាប់គេប្រជុំ ។ ខ្ញុំអត់ដឹង ។

ក៉ាស៊ីៈ ប្រជុំនៅក្នុងមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹង?

អ៊ីនៈ ប្រជុំនៅកន្លែងរោងបាយគេផ្សេង រោងបាយហ្នឹងប្រពន្ធ ចាន់ ហ្នឹងគេអ្នកធ្វើជីវភាព។

រ៉ាស៊ីៈ ប៉ុននៅក្នុងបរិវេណមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹងដែរ?

អ៊ីនៈ បាទ! នៅក្នុងបរិវេណហ្នឹងដែរ។

យិនៈ ហើយលោកពូឯងដើរទៅធ្វើអីកន្លែងហ្នឹង?

អ៊ីនៈ ប្រពន្ធ ចាន់ ហ្នឹងហើយនឹងខ្ញុំត្រូវគ្នា ហើយខ្ញុំខស្បៀងហារណ៍ដើររកចាប់ត្រីតាមស្ទឹងហ្នឹង ត្រីខ្ញុំប៉ុន ចាប់ត្រីណាស់ ចាប់នឹងដៃនោះ។ ខ្ញុំចាប់មៅបានយកទៅឲ្យ ឌុច សរសើរអ៊ើយសរសើរ ថាអើ ឌុច ឯងលែងមានទោសហើយណា កងការពារលែងឲ្យប្រមាថគាត់លែងឲ្យអីទៅ។ យូរៗទៅចង់ឲ្យកាំភ្លើងខ្ញុំយកទៅបាញ់ត្រីរស់អីទៀតណោះ។ ខ្ញុំថាអត់ហ៊ានកាន់ទេតា ខ្ញុំខ្លាចកាំភ្លើងណាស់។

រ៉ាស៊ីៈ ពូស្មានមើលតាំងពីពូជាប់នៅឆ្នាំ១៩៧៣ មៅដល់មន្ទីរ១៣ ហ្នឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅភ្នំពេញ តើពូគិតថាអ្នកទោសដែលជាប់ហ្នឹងស្លាប់អស់ប៉ុន្មាននាក់?

អ៊ីនៈ ហ៊ឹ! តាមខ្ញុំស្មានទៅបែបស្លាប់អស់ច្រើនណាស់ បែបខ្ទង់៣ម៉ឺននាក់ ព្រោះជួនកាលមាំងៃមានពីរ រយនាក់ក៏មាន។

យិនៈ អាហ្នឹងឆ្នាំណាដែលថាមានច្រើនហ្នឹង?

អ៊ីនៈ វាមានអារណ្តៅគេធំមួយទៀត វាយកទៅដាក់ទៅណែនហ្នឹងហ្នឹង ដល់អា........បាត់អស់ បានគេបញ្ចេញយកទៅវៃហ្នឹង គេចងតែមុខទេ ដូចខ្ញុំថាអញ្ចឹង។ ដើរតំរៀបនៅក្នុងរណ្តៅធំៗ។

យិនៈ មិនមែនបាញ់រះអីទេអញ្ចឹង?

អ៊ីនៈ អត់បាញ់ទេ។

រ៉ាស៊ីៈ អាករអីបើមនុស្សពីរបីរយនាក់ វាចេះចាក់ករហ្នឹងវាស្មានណាបានអស់ទៅ?

អ៊ីនៈ អាមួយមៅដល់កន្លែងគេហ្នឹងទៅ គេរុំក្រមាពីរជុំអញ្ចឹងទៅ ម្នាក់ទាញចុងជាយម្ខាងៗ កាំបិតគេសិកនៅប្រឡោះករហ្នឹងហើយគាស់ខ្ញិច។ គាស់ខ្ញិចហើយបានអាពីរនាក់សែងដៃ និងជើងទៅរៀបក្នុងណ្តៅ បានអាពីរនាក់នោះទៅយកទៀតបាត់ហើយ។ យកទៀតមៅអានេះដាក់ខ្ញិចទៅអាណោះទៅយកទៅទៀត អានោះទៅយកមកទៀតបាត់ហើយ។

រ៉ាស៊ីៈ ហ្នឹងក្នុងអ្នកសម្លាប់ហ្នឹងមានឈ្មោះទាំងអស់ហ្នឹងទេ មាស ប៉ុន ចាន់....?

អ៊ីនៈ មានតែ មាស ទេអ្នកសម្លាប់។

រ៉ាស៊ីៈ ហើយបើតាមពូដឹងមៅ តើ ឌុច ម្នាក់ឯងហ្នឹងបានសម្លាប់មនុស្សអស់ប៉ុន្មានហើយ?

អ៊ីនៈ ហ៊ឹ! អស់ច្រើនណាស់ ឌុច ហ្នឹង។

រ៉ាស៊ីៈ ពូមានឃើញផ្ទាល់ភ្នែកទេ?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំមិនបានឃើញវៃឲ្យស្លាប់នៅកន្លែងផ្ទាល់ភ្នែកភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែវៃធ្វើបាបហើយនឹងយកចន្ទុះហ្នឹង បុកគីប បុកគ្រប់កន្លែងឡើងស្ពុយ ។ កន្លែងគាត់ចូលទៅស្ពុយហ្នឹង ។

ភ៉ាស៊ីៈ ហើយពូយល់ថាមនុស្សដែលពូនិយាយថាបានស្លាប់ប្រហែលបីម៉ឺននាក់ហ្នឹង ប្រាកដតែមិនមែន ឌុច ជាអ្នកសម្លាប់ទាំងអស់ តើពូយល់ថាអ្នកដែលសម្លាប់ជនរងគ្រោះទាំងអស់នោះ ទទួលបញ្ជា ពីណាមៅដែរ?

អ៊ីនៈ ទទួលបញ្ជាពី ឌុច ផ្ទាល់ បើគ្មានបញ្ជាពី ឌុច ទេអត់មានទេ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ខុសពី ឌុច មានពីណាអនុប្រធាន ឌុច?

អ៊ីនៈ មាន ចាន់ ។

ឃិនៈ ប៉ុន ចាន់ ហ្នឹងអត់ហ៊ានបញ្ជាសម្លាប់ទេណោះ បញ្ជាសម្លាប់ហ្នឹងមានតែ ឌុច ទេ?

អ៊ីនៈ ជួនកាលមានបញ្ជាពី ចាន់ អីដែរ ។

ឃិនៈ ប៉ុន ចាន់ ហ្នឹងមិនដឹងរស់ ឬស្លាប់ទេណោះ?

អ៊ីនៈ អត់ដឹងទេ ។

ភ៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងពេលដែលក្រោយផ្លាស់ប្តូរទៅភ្នំពេញ តើកន្លែងហ្នឹងគេយកធ្វើអីវិញ?

អ៊ីនៈ កន្លែងហ្នឹងអត់មានយកធ្វើអីទេ មនុស្សអត់ហ៊ានទៅ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ទុកចោលរហូតទៅ?

អ៊ីនៈ បាទ! ព្រៃដុះចុក ។

ភ៉ាស៊ីៈ ប្រាកដតែក្នុងជំនាន់ប៉ុល ពត ក៏ដោយក៏អត់មានពីណាទៅជិតដែរ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ភ៉ាស៊ីៈ ចុះបច្ចុប្បន្ន?

អ៊ីនៈ បច្ចុប្បន្នមានគេទៅធ្វើស្រែធ្វើអីហើយអត់អីទេ ។

ឃិនៈ អារណ្តៅហ្នឹងបើសិនជាយើងទៅគាស់អីយកអាត្រាក់ទ័រ ឬអាប្រដាប់ចូកអីទៅ អាចឃើញឆ្អឹងទេ?

អ៊ីនៈ បាទ! ឃើញ ។

ភ៉ាស៊ីៈ ពូអាកន្លែងសម្លាប់ហើយហ្នឹងមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹងស្ថិតនៅចម្ងាយពីគ្នាប៉ុន្មានដែរ?

អ៊ីនៈ អាកន្លែងសម្លាប់និងកន្លែងអី?

ភ៉ាស៊ីៈ អាកន្លែង ឧទាហរណ៍ថា អ្នកទោសជាប់នៅក្នុងមន្ទីរ ១៣ ហើយយកទៅសម្លាប់ដូចពូថាចាក់នឹង កាំបិតអីហ្នឹង តើនៅក្នុងរណ្តៅត្រង់ណា?

អ៊ីនៈ នៅឃ្លាតពីគ្នា ឃ្លាតពីមន្ទីរហ្នឹងបន្តិច គ្រាន់តែឆ្លងស្ទឹងទៅខាងណោះ ។

វ៉ាស៊ី៖ ហើយសព្វថ្ងៃមានបន្សល់ទុកស្លាកស្នាមអ្វីខ្លះនៅមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹង ដែលជាភស្តុតាងដែលអាចយើងមើលទៅឃើញថា?

អ៊ីន៖ មានរណ្តៅមានអីអញ្ចឹងដែរ ។

ឃីន៖ ទៅដល់ហ្នឹងអាចរកឃើញទេ?

អ៊ីន៖ ឃើញ ។

វ៉ាស៊ី៖ ចុះអាបង្គោលក្រាក់អីនោះ?

អ៊ីន៖ កាលមុនមានកាស្បែតគេទៅថតហ្នុងម្តងដែរ វាទឹកវាខ្លាំងពេក មិនអាចយកពត៌មានសព្វ ។

វ៉ាស៊ី៖ ហើយចុះរកងើហ្នុងយើងរកអស់ដែរហ្នឹងអារឿងសន្តិសុខអីហ្នឹង!

អ៊ីន៖ ឥឡូវមិនដឹងយ៉ាងម៉េចផង ខ្ញុំអត់ដែលចូលយូរហើយហ្នឹង ។ ទៅពីលើកមុនហ្នឹង ព្រៃឡើងណែនហើយទឹកវាច្រើនទៀត ។

ឃិន៖ សូមបញ្ជាក់អាកន្លែងហ្នឹងឲ្យបានច្បាស់ថែមទៀតទៅ លោកពូនៃអាកន្លែង ឌុច នៅក្តីអាសន្តិសុខ ក្តីរបៀបផ្ទះឈើ ផ្ទះស្លឹក ឬក៏របៀបផ្ទះធ្វើពីបេតុងបីអី?

អ៊ីន៖ វានៅក្នុងអំឡុងគុកហ្នឹងដែរ ។

ឃិន៖ វាធ្វើពីអី?

អ៊ីន៖ សុទ្ធតែធ្វើពីឈើ ពីស្លឹក ។

ឃិន៖ អាកន្លែងឃុំឃាំងអ្នកទោស?

អ៊ីន៖ អាកន្លែងឃុំឃាំងអ្នកទោសនៅក្នុងដីវិញ ។

ឃិន៖ ក្នុងដីវិញ?

អ៊ីន៖ បាទ!

ឃិន៖ ទាំងអស់?

អ៊ីន៖ បាទ!

វ៉ាស៊ី៖ អញ្ចឹងចំពោះរឿងរបស់ ឌុច ទាក់ទងជាមួយ ឌុច តើគិតថារហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ននេះ និងត្រូវថ្ងៃអនាគត គឺត្រូវតែមានតុលាការមួយដើម្បីកាត់ទោស ឌុច ឬក៏មិនបាច់ទេ?

អ៊ីន៖ បើតាមខ្ញុំយល់ សមរម្យឲ្យមានកាត់ទោស គ្រេកអរណាស់ ។

វ៉ាស៊ី៖ អញ្ចឹងពូចង់ឲ្យមានតុលាការដែរណោះ?

អ៊ីន៖ បាទ! តែខ្ញុំយល់ថា បើកាត់ទោសតាមរបៀបអន្តរជាតិ វាមានចំរូងចំរះច្រើនណាស់ ។

វ៉ាស៊ី៖ ម៉េចបានពូនិយាយអញ្ចឹង?

អ៊ីនៈ ពីព្រោះខ្ញុំយល់ថាខ្មែរក្រហមនេះកើតឡើងដោយអន្តរជាតិញុះញង់ដែរ ហើយបើយើងយកតុលាការអន្តរជាតិទាំងអស់ ធ្វើមិនអាចទៅបានខ្ញុំខ្លាចមិនស្មោះត្រង់អី ។

វ៉ាស៊ីៈ ចុះបើសិនជាមានតុលាការមែន តើលោកពូចង់ឲ្យតុលាការហ្នឹងកាត់ទោសតែមេដឹកនាំធំៗ ឬកាត់ទោសអ្នកដែលតូចតាចក្រោមបញ្ជាដែរ?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំថាចង់ឲ្យកាត់មេធំៗ ។

វ៉ាស៊ីៈ ហេតុអីទៅ?

អ៊ីនៈ ព្រោះខ្ញុំបានឃើញច្បាស់ក្នុងបេះដូងខ្ញុំថា បានបញ្ជាពិតប្រាកដថាបានប្រល័យពូជសាសន៍សម្លាប់ មនុស្ស ។

វ៉ាស៊ីៈ ហើយចំពោះ ឌុច មួយដែលបានសម្លាប់បងរបស់ពូ បានធ្វើបាបពូ ហើយពូបានឃើញសកម្មភាពផ្ទាល់របស់ ឌុច ហ្នឹង តើនៅពេលដែលមានតុលាការទៅ តើលោកពូចង់ឲ្យតុលាការកាត់ទោស ឌុច ហ្នឹងយ៉ាងម៉េច? ដាក់ទោសគាត់យ៉ាងម៉េច?

អ៊ីនៈ ឌុច ហ្នឹងសមតែដាក់ទោសគាត់ឲ្យអស់មួយជីវិត អត់មានថ្ងៃចេញទៅ ឲ្យគាត់រងកម្មរងលំបាកទៅតាមដែលប្រជាជនស្លាប់រាប់លានរាប់សែននាក់ តាមកំហុសគាត់ ។ នេះជាកំហុសរបស់គាត់ ។

វ៉ាស៊ីៈ ហើយបើសិនជាមានអញ្ចឹងមែន ហើយតុលាការកាត់ទោសគាត់ដាក់គុកអស់មួយជីវិតមែន តើធ្វើ ឲ្យអារម្មណ៍ពូហ្នឹងយ៉ាងម៉េចដែរ?

អ៊ីនៈ អារម្មណ៍ខ្ញុំត្រេកអរជាខ្លាំងបំផុត ។ រាជរដ្ឋាភិបាលប្រកាសហើយថាឈ្មោះ ឌុច បាន..។ ខ្ញុំលើកដៃទទួល.....។ មានខ្លះគេសួរខ្ញុំថាចុះបើសិនណាជាអត់សម្រេចទៅ ពួកអាហ្នឹងចូលមកវិញ តើចំពោះខ្ញុំទៅយ៉ាងណា? ខ្ញុំថាមិនអាចទៅបាន ខ្ញុំមានជំនឿ ។

វ៉ាស៊ីៈ អញ្ចឹងពូយល់ថាភាពយុត្តិធម៌ត្រូវបានផ្តល់ដោយសារតុលាការកាត់ទោសខ្មែរក្រហមហ្នឹងដែរឬទេ?

អ៊ីនៈ ភាពយុត្តិធម៌ គឺខ្ញុំយល់ថាបានផ្តល់ពីតុលាការច្បាស់ ព្រោះអីការពិតទៅវាឃើញភស្តុតាងច្បាស់អត់មានអ្វីមួយដែលប្រកែកបានទេ ។

វ៉ាស៊ីៈ ចុះបើសិនជាពូបានជួប ឌុច ឥឡូវ តើពូមានគំនិតចង់សងសឹកគាត់ទេ?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំអត់មានគំនិតអីចង់សងសឹកគាត់ទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែទៅដល់ បើសិនជាខ្ញុំមើលឃើញហើយ ប្រាប់ថាទៅជាប់គុកមួយជីវិតទៅ ដើម្បីលាងកម្មលាងពារ សឹងឲ្យជាប់គុកអង្គុយដូចខ្មោះនៅអាមេរិកាំង គេដាក់របៀបអង្គុយឲ្យអង្គុយនៅហ្នឹងហ្មង ។ ធ្វើអាប្រឡោះបត់ជើងនៅក្រោមហ្នឹងឲ្យហើយស្រេចទៅ បាយហ្នឹងរុញទៅដល់ស៊ីហ្នឹងដេកហ្នឹងទៅ ។

វ៉ាស៊ីៈ បាទ! ចុះក្រោយពេលដែលបែកភ្នាមៗ តើពេលដែលឃើញ ឌុច តើពូចង់សងសឹកដែរអត់?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំចង់សងសឹកដែរ ក៏ប៉ុន្តែកាលហ្នឹងវាមានដៃជើងច្រើនណាស់ខ្មែរក្រហម ខ្ញុំមិនដឹងជាខាងណាអីណី ខ្ញុំខ្លាចមានការប៉ះពាល់ ខ្ញុំក៏សំងំសុខរហូត ធ្វើល្ងង់ធ្វើអីរហូត។

វ៉ាស៊ីៈ ចុះក្រោយបែក ៧៩ ពូចេញពីមន្ទីរ ៩៩ ហើយមកវិញនៅ?

អ៊ីនៈ បែក ៧៩ មោ៉ ខ្លះគេរត់ទៅព្រៃភ្នំ ខ្លះទៅអី ខ្ញុំអត់មានរត់ទៅព្រៃភ្នំទេ ខ្ញុំបបួលកម្លាំងបួនដប់នាក់រត់មោ៉ផ្ទះ រត់សំដៅកងទព័វៀតណាម។

វ៉ាស៊ីៈ ពូមោ៉ដល់ផ្ទះក្នុងឆ្នាំណាដែរ ខែណាដែរ?

អ៊ីនៈ មោ៉ក្នុង ៧៩ ហ្នឹងហ្នង ថ្ងៃរំដោះ ៧ មករាហ្នឹងហ្នង។

វ៉ាស៊ីៈ ពូមោ៉មានឆ្លងកាត់មន្ទីរ ១៣ ហ្នឹងទៀតទេ?

អ៊ីនៈ អត់ទេ! ខ្ញុំមោ៉កាត់យើង គេឲ្យខ្ញុំទៅនៅ ៩៩ ខ្ញុំប្រុងមោ៉កាត់នេះ ខ្ញុំមោ៉អត់រួច ដល់អញ្ចឹងខ្ញុំមោ៉កាត់ឆ្ពោះលួងនេះ មោ៉តាមថ្នល់ជាតិលេខ៨ នេះវិញ។

វ៉ាស៊ីៈ ហើយពេលដែលពូមោ៉វិញហ្នឹង ពូមានដឹងរឿងរ៉ាវនៅ ៧៩ និង អមលាំង ហ្នឹង តើមានអ្វីកើតឡើងទៀតទេ?

អ៊ីនៈ ៧៩ ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ប៉ុនមោ៉ដឹងរឿងថា ពួកម៉ាកខ្ញុំវាថា វើយ! កាលពីយើង ឆ្នាំដែលយើងបែកនេះ គេយកមនុស្សទៅសម្លាប់ប្រហែល ២០០០០នាក់ទៀតនៅកន្លែងមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹង។ យកទៅសម្លាប់ចោលហ្នងហើយបានរត់។

យិនៈ អូរ! ៧៩ ហើយហ្នឹង ឌុច ទៅប្រមូលបានមនុស្សប្រហែល២០០០០នាក់ទៀតយកទៅសម្លាប់នៅមន្ទីរ ១៣ ហ្នឹងទៀត?

អ៊ីនៈ បាទ!

វ៉ាស៊ីៈ មនុស្សហ្នឹងជាអ្នកទោសមោ៉ពីខាងណាដែរ? គេកៀរមោ៉ពីខាងណា ឬក៏អ្នកទោសដែលនៅ?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំអត់ដឹងថាកៀរមោ៉ពីខាងណាៗទេ គ្រាន់តែពួកម៉ាកខ្ញុំដែលធ្លាប់ធ្វើការនៅមន្ទីរ ១៣ វាបានមកប្រាប់ខ្ញុំថា ឯងមោ៉ដល់កន្លែងនេះហើយ ឥឡូវឯងកុំខឹងនឹងអញ អញធ្វើចង់អ្ហែងឲ្យតឹងៗទៅ កុំឲ្យគេថាអញក្មៀរខ្ទរពួកម៉ាកអីៗ វានិយាយប្រាប់អញ្ចឹងៗ នៅមុខ ឌុច វាចងតឹង ដល់ពេលនេះទៅវាធ្វើធូរ មុជទឹកមុជអីៗ តែអត់បាយនៅតែអត់អញ្ចឹង ម៉ាពេលស៊ីតែបិណ្ណេះគត់

វ៉ាស៊ីៈ ពួកម៉ាកលោកពូដែលថាជាកងការពារហ្នឹងឈ្មោះអី?

អ៊ីនៈ ឈ្មោះ វឿន។

វ៉ាស៊ីៈ ឥឡូវគាត់នៅរស់ទេ?

អ៊ីនៈ នៅរស់។

យិនៈ នៅឯណា ដែលថានៅខាងកុមារមាសហ្នឹងអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

វ៉ាស៊ីៈ តើពូមានអ៊ីចង់បន្ថែមទៀតទេ?

អ៊ីនៈ ខ្ញុំគ្មានអ៊ីបន្ថែមទេ ខ្ញុំគ្រាន់ថា ខ្ញុំអរគុណដែលរាជរដ្ឋាភិបាលបានសម្រេចកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមឆាប់ៗនេះឲ្យឃើញច្បាស់ ។

វ៉ាស៊ីៈ អរគុណលោកពូច្រើន ។

ឃិនៈ ហើយចុងក្រោយខ្ញុំចង់បន្តបន្តិចទេ ដើម្បីជាពន្លឺសម្រាប់យើងស្រាវជ្រាវជាបន្តទៅទៀត ពីព្រោះ ពត៌មានដែលគាត់ផ្តល់ឲ្យមកយើងនេះវាច្បាស់ហើយ ច្រើនណាស់ហើយ ។ ប៉ុន្តែយើងឈានទៅ កងការពារ ឬជនរងគ្រោះមួយចំនួនដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ ។ ខ្ញុំចង់សួរកូនមេឃុំ ភឿង ដែល មានឈ្មោះ អាវិន ឈ្មោះ អាវី តើនៅរស់ទេ?

អ៊ីនៈ អាវិន អាវី អាហ្នឹងពួកម៉ាកខ្ញុំដែរ ។

ឃិនៈ ឥឡូវនៅឯណា?

អ៊ីនៈ អាវី នៅរស់ បើអាវិន ស្លាប់ហើយ ។ អាវិន ពួកម៉ាកខ្ញុំ ។ មុនដំបូងយកទៅជាប់គុកហ្នឹង ខ្ញុំធានា ដល់ តាឌុច សួរអញ្ចឹងទៅ សួរថាអ្ហែងស្គាល់ អ៊ីន អត់ ។ វាថា អ៊ីន ពួកម៉ាកខ្ញុំកាល វាសួរថា វិន ពួកម៉ាក អ៊ីន ឯងមែនទេ ។ បាទ! ខ្ញុំពួកម៉ាកមែន ។ អ៊ីន ឯងហ៊ានធានាអត់? បើហ៊ានធានាអញលែង អាវិន ។ ហ៊ឺ! ខ្ញុំអត់ទាន់ហ៊ានទេតា ព្រោះអីចាប់បងប្អូនវាទាំងអស់មៅ ហើយ ខ្លាចលោវារត់វាបោលអី ។ ដល់មៅ៉សួរលើកទី២ទៀត ខ្ញុំសម្រេចថាហ៊ានធានា តែខ្ញុំយកជាប់ហ្នឹងខ្លួនខ្ញុំ ។

ឃិនៈ ឥឡូវទៅឯណា វិន ហ្នឹង?

អ៊ីនៈ អាវិន ហ្នឹងដល់ពេលនេះ ឌុច វាបញ្ជូនទៅពោធិ៍សាត់ ។

ឃិនៈ ចុះ វី រស់នៅឯណា?

អ៊ីនៈ វី រស់នៅ ។ កាលមុនធ្វើការទាហាន តែឥឡូវមិនដឹងនៅឯណាទេ ។

ឃិនៈ មួយទៀតឈ្មោះ ភុំ?

អ៊ីនៈ អាប្អូនអាបងអីហ្នឹង សុទ្ធតែបងប្អូននៅខត្តុង ។

ឃិនៈ បាទ! ហ្នឹងសុទ្ធតែជនរងគ្រោះហើយណោះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ឃិនៈ បងប្អូន បងអីអត់មាននៅភូមិហ្នឹងទេណោះ ដែលកូនមេឃុំ ភឿង ហ្នឹងអ្ហាស?

អ៊ីនៈ បាទ! កូនមេឃុំ ភឿង អាអូន អាបង អាវី អាវិន ។

ឃិនៈ មាននៅរស់ស្រុកហ្នឹងដែរ?

អ៊ីនៈ នៅរស់ សព្វថ្ងៃនៅរស់ ។

ឃិនៈ អើ! នៅភូមិអី? ឃុំអមលាំងអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ! ភូមិតាប៉ោង ឃុំអមលាំង ។

ឃិនៈ សួររកកូនមេឃុំទៅណោះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ឃិនៈ អរគុណហើយ នេះជាចំណុចមួយល្អហើយ ។ ទី២ឈ្មោះជនរងគ្រោះដែរ ឈ្មោះ ខុម នៅរស់ដែរ? ជាប់ជាមួយអ៊ីដែរ?

អ៊ីនៈ ខុម ណាអញ្ចេះ!

ឃិនៈ ចុះ ស៊ិន ជនរងគ្រោះដែរ ។

អ៊ីនៈ ស៊ិន ស្គាល់ ។

ឃិនៈ នៅរស់ទេ?

អ៊ីនៈ នៅរស់ ។

ឃិនៈ នៅឯណា?

អ៊ីនៈ នៅឃុំអមលាំង ។

ឃិនៈ តាង៉ែត នៅចុងស្ពាននៅរស់ទេ?

អ៊ីនៈ ស្លាប់បាត់ហើយ ។

ឃិនៈ មានមួយទៀតឈ្មោះ វ៉ន ហៅអាលី ពួកម៉ាកដែរអ្ហេះ? ប្តីក៏ ខន ហ្នឹង វ៉ន ខន ដូចគ្នា?

អ៊ីនៈ វ៉ន មាននៅនេះ ។

ឃិនៈ ហ្នឹងកងការពារដែរអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ! នៅកន្លែងតា ស៊ុមនេះ ។

ឃិនៈ កន្លែងនគរបាល ។

អ៊ីនៈ វ៉ន នេះនៅ សំរោង ។

ឃិនៈ ភូមិសំរោងអ្ហេះ?

អ៊ីនៈ បាទ!

ឃិនៈ ឃុំ?

អ៊ីនៈ ឃុំមនោរម្យ ។

ឃិនៈ មនោរម្យ វារបៀបកុមារមាស ហ្នឹងអ្ហេះ ជាមួយគ្នា?

អ៊ីនៈ សំរោងនៅមនោរម្យហ្នឹងហ្នង ។

យិនៈ ថាមានម្នាក់ពួកម៉ាកល្បែងឯងដែរ ថាមាឌរាងខ្ពស់ប្រគ្រាន់ៗ នែ៎! អត់អីទេ អញ្ចឹងខ្ញុំបញ្ចប់ទៅចុះ បានដឹងពត៌មានច្រើនហើយណាស់ៗ អរគុណ!ៗ

អ៊ុនៈ បាទ!

វ៉ាស៊ីៈ តាសៅ អ្នកចាប់ពូ?

អ៊ុនៈ បាទ!

វ៉ាស៊ីៈ គាត់ឈ្មោះអី សៅ ដែរ?

អ៊ុនៈ អត់ដឹងដែរ ៗ អត់ដឹងនាមត្រកូលគាត់ទេ ៗ

យិនៈ ចុះពួកម៉ាកលោកពូមួយទៀតឈ្មោះអា ថន នៅឯណា? មានជាប់ជាមួយគ្នាទេ? ឬជាជនរងគ្រោះដែរ ឬជាកងសន្តិសុខ? អត់មានស្គាល់ទេណោះ?

អ៊ុនៈ មិនមែនថាមិនស្គាល់ទេ ក្រែងលោភ្លេច ៗ

យិនៈ ចុះមួយទៀតស្មៀន យឿន នៅឯណា? ជនរងគ្រោះដែរ?

អ៊ុនៈ អត់ជនរងគ្រោះទេ ធ្លាប់នៅជាមួយគ្នា ៗ

យិនៈ ចុះមួយទៀតឈ្មោះ អាចៀម នៅឯណា? ជនរងគ្រោះដែរ? ចុះឈ្មោះ អាឈីវ នៅឯណាដែរ? ហ្នឹងជនរងគ្រោះដែរយ៉ាងម៉េច?

អ៊ុនៈ អត់ជនរងគ្រោះទេ ៗ

យិនៈ ចុះមួយទៀតឈ្មោះ អ៊ី សុខា អ៊ី សុខុម នៅឯណាហ្នឹង?

អ៊ុនៈ ស្មៀន យឿន ស្មៀន ឈិន ស្មៀន ឈៀង ស្មៀន ឈីវ ៗ

យិនៈ ពួកហ្នឹងជនរងគ្រោះដែរម៉េច?

អ៊ុនៈ អត់ទេ! អត់ជនរងគ្រោះទេ គ្រាន់តែធ្លាប់នៅជាមួយគ្នា ៗ មិនមែនជាពួកម៉ាកទេ គ្រាន់តែធ្លាប់ឃើញ ៗ បើ អាវិន បានពួកម៉ាក ៗ

យិនៈ ប៊ុន វិន កងការពារដែរ?

អ៊ុនៈ បាទ!

យិនៈ មុិញប្រាប់ខ្ញុំថា វិន ហ្នឹងនៅរស់ដែរ?

អ៊ុនៈ បាទ!

យិនៈ នៅឯណា?

អ៊ុនៈ នៅសំរោងយើងនេះ ៗ